

Algemene Kinderbijslagwet (AKW)

Personen ten behoeve van wie aanspraak op kinderbijslag kan worden gemaakt.

1. CRvB 12 februari 1977, RSV 1977, 135
2. CRvB 13 juli 1982, RSV 1982, 233
3. CRvB 6 maart 1984, RSV 1984, 64
4. CRvB 24 december 1984, RSV 1985, 67
5. CRvB 28 februari 1986, RSV 1986, 217

1. CRvB 12 februari 1977

feiten: De Raad van Arbeid weigert aan een hier te lande wonende Marokkaanse grootvader (A) kinderbijslag voor de kinderen van zijn overleden schoonzoon. De kinderen wonen met hun moeder bij de echtgenote van A in Marokko.

De RvA overweegt dat A ten behoeve van de kleinkinderen aanspraak op kinderbijslag kan maken voorzover zij als pleegkinderen zijn aan te merken. Dit is het geval indien zij als eigen kinderen door hem worden onderhouden en opgevoed. Het sporadische contact en de mogelijke schriftelijke bemoeienis vormen onvoldoende aanleiding om van opvoeding te kunnen spreken. De opvoeding geschiedt veeleer door de (eigen) moeder. De naar Marokkaans recht bestaande verplichting tot onderhoud biedt op zich geen recht op kinderbijslag. Op grond van deze overwegingen kunnen de kinderen niet als pleegkinderen van A worden beschouwd. A stelt beroep in. *De RvB* te Arnhem verklaart dit beroep ongegrond. A stelt hoger beroep in.

De CRvB is van mening dat de opvoeding van de kinderen door hun moeder geschiedt. De CRvB merkt voorts op dat hij aanneemt 'dat eiser in aansluiting van de Marokkaanse zeden en gebruiken zo goed als mogelijk was voor zijn bedoelde kleinkinderen heeft gezorgd; hij neemt ook zeker aan dat eisers dochter voor belangrijke financiële uitgaven – mede van belang in verband met de opvoeding – op de medewerking van eiser was aangewezen. (...) echter niet (...) dat eiser de opvoedingstaken van zijn overleden schoonzoon geheel heeft overgenomen'. De CRvB bevestigt de aangevallen uitspraak.

2. CRvB 13 juli 1982

feiten: Een Marokkaanse man (A) woonachtig in Nederland, vraagt kinderbijslag aan ten behoeve van zijn broers en zussen. Deze wonen samen met zijn echtgenote en zijn vader (de moeder is overleden) in Marokko. *De RvA* toetst de aanspraak op kinderbijslag aan art. 7 leden 1 en 3 AKW, art. 8 AKW en art. 1 lid 2 van de beschikking waarin nadere regelen worden gesteld voor kinderbijslag wanneer broers en zusters met pleegkinderen gelijk gesteld kunnen worden. Op grond hiervan neemt de RvA aan dat voor het recht op kinderbijslag A de plaats van de ontbrekende ouder zou moeten innemen én deel uitmaken van het huishouden van zijn vader. De RvA is van mening dat A met zijn vrouw en kind een eigen huishouding vormt. De Raad van Arbeid wijst het verzoek af. A stelt beroep in.

De RvB te 's-Gravenhage gaat – ingevolge art. 1 lid 2 van voormelde beschik-

king – na of A tot het huishouden van zijn vader behoort. De Raad gaat uit van hetgeen naar algemeen spraakgebruik onder huishouden wordt verstaan. In het onderhavige geval waarin de vrouw van A met diens vader, broertjes en zusjes in één woning woont en het dagelijks leven, zowel feitelijk als financieel, geschiedt alsof er sprake is van één gezin, moet gesproken worden van één huishouden. De Raad acht 'in het bijzonder gelet op de familieverhoudingen (...) waarin het gezag wordt uitgeoefend door de 'pater familias' ongeacht of hij degene is die voor inkomsten zorgt, het alleszins aannemelijk dat de vader van klager, mede gelet op de ondergeschikte rol die de vrouw in Marokko nog heeft en het feit dat klager zelf, hoewel regelmatig met verlof in Marokko (...), niet steeds ter plaatse aanwezig kan zijn, het feitelijk gezag uitoefent. Onder die omstandigheden moet het huishouden als het huishouden van de vader van klager worden aangemerkt'. De beslissing van de RvA kan niet in stand blijven. De RvB verklaart het beroep van A gegrond. De RvA stelt hoger beroep in. Hij beroept zich onder andere op art. 3 van het Verdrag tussen Nederland en Marokko, waaruit zou volgen dat de uitspraak van de RvB tot rechtsongelijkheid leidt.

De CRvB verwerpt het beroep op rechtsongelijkheid omdat ook andere dan Marokkaanse verzekerden in dergelijke omstandigheden aanspraak zullen kunnen maken op kinderbijslag. De CRvB acht voor beantwoording van de vraag naar de toepassing van art. 7 lid 1 AKW respectievelijk art. 1 lid 2 van voormelde beschikking, niet van beslissende betekenis wie het 'hoofd' is van dat huishouden.

De CRvB bevestigt de uitspraak van de RvB.

3. CRvB 6 maart 1984

feiten: In 1980 heeft een Turks echtpaar, dat sinds 1971 in Nederland verblijft, naar Turks recht drie kinderen geadopteerd. De kinderen zijn in het gezin van hun natuurlijke ouders (later grootouders) in Turkije blijven wonen. Kinderbijslag voor de kinderen over het eerste en tweede kwartaal 1981 wordt aan de adoptiefouders geweigerd. De adoptievader (A) stelt beroep in.

De RvB te Zwolle is van oordeel dat de Turkse wettelijke regeling inzake adoptie weliswaar niet gelijk is aan de Nederlandse, maar toch, ook als men meent dat uitgegaan dient te worden van strikt Nederlandse opvattingen, als gelijkwaardig moet worden beschouwd. De RvB verklaart het beroep van A gegrond. De RvA stelt hoger beroep in.

De CRvB overweegt: 'Onder eigen kinderen' in de zin van de AKW zijn in beginsel in ieder geval te verstaan: wettige kinderen naar Nederlands recht. Tengevolge van adoptie naar Nederlands recht verkrijgt een kind de hoedanigheid van wettig kind, en daarmee derhalve, in beginsel de hoedanigheid van 'eigen kind' in de zin van de AKW. Het antwoord op de vraag of voor de toepassing van de AKW ook adoptie naar buitenlands (in casu Turks) recht ten gevolge heeft dat een kind als 'eigen' kind van de adoptiefouders moet worden aangemerkt, hangt af van de omstandigheden van het geval. Met name dient daarbij van belang te worden geacht of de vereisten voor, en de rechtsgevolgen van zulk een adoptie naar vreemd recht met die van adoptie naar Nederlands recht zijn gelijk te stellen. Daarvan is in casu niet gebleken'. In het bijzonder zijn van belang dat naar Turks recht onder meer een vereiste ontbreekt als omschreven in art. 228 lid 1 sub f BW, voorts dat bij die adoptie het kind zijn erfrecht in zijn natuurlijke familie behoudt en dat de adoptie te allen tijde met wederzijds goedvinden herroepen kan worden.

Mede is van betekenis, dat de kinderen na de adoptie tot het huishouden van hun natuurlijke ouders in Turkije zullen blijven behoren. De Raad concludeert dat de AKW-weigering niet voor onjuist kan worden gehouden. De CRvB vernietigt de aangevallen uitspraak en verklaart het in eerste aanleg ingestelde beroep alsnog ongegrond.

4. CRvB 24 december 1984

feiten: Een Turkse man (A) is in Turkije gehuwd op de islamitische manier. Drie van zijn kinderen wonen nog in Turkije. Enige tijd heeft hij voor hen kinderbijslag ontvangen. Vanaf medio 1981 wordt deze hem geweigerd. De RvA is van mening dat A ingevolge art. 7 lid 1 AKW geen aanspraak op kinderbijslag kan maken nu:

- de kinderen niet tot zijn huishouden behoren;
- de kinderen niet tot het huishouden behoren van degene met wie hij gehuwd is geweest of van degene met wie hij gehuwd is doch van wie hij duurzaam gescheiden leeft;
- de kinderen tot het huishouden van een ander (de moeder) behoren.

De uitgekeerde kinderbijslag zal niet worden teruggevorderd, aangezien het A niet redelijkerwijs duidelijk moet zijn geweest, dat de uitbetaling ten onrechte heeft plaatsgevonden.

Na de rechtsgang bij de RvB te 's-Hertogenbosch stelt A hoger beroep in. Hij stelt dat zijn verbintenis met de moeder van de kinderen voor de toepassing van de AKW op grond van Turkse zeden en gewoonten gelijkgesteld zou moeten worden met een rechtsgeldig huwelijk. In oktober 1982 is van de Adjunct Consul Generaal in Turkije een brief gekomen waarin onder meer verklaard is dat het religieuze huwelijk niet bij wet erkend is, wel enige wettige waarde kan hebben als zijnde een 'belofte tot een huwelijk'.

De CRvB is van mening dat – onder meer op grond van laatstgenoemde verklaring – moet worden aangenomen dat de Turkse huwelijkswetgeving van dwingend-rechtelijke aard is, zodat aan 'zeden en gewoonten' op dit punt, voor zover deze met de wettelijke voorschriften niet samenvallen, geen rechtsgevolg toekomt.

De CRvB bevestigt de uitspraak waarvan beroep.

5. CRvB 28 februari 1986

feiten: Een Pakistaanse man (A), die in 1977 is gehuwd met een Nederlandse vrouw en vervolgens naar Nederland is gekomen, stelt dat hij twee Pakistaanse kinderen kort na hun geboorte – in 1959 en 1968 – naar Pakistaans (gewoonte)recht heeft geadopteerd. De natuurlijke vader van de kinderen zou in 1968 of 1974 ziek zijn geworden. A legt een beëdigde notariële verklaring uit 1981 over, waaraan door de Pakistaanse rechter in 1982 fiat is verleend. De adoptie is ingeschreven in een Pakistaans bevolkingsregister. Voorts legt A een zogenaamde 'Deed of Adoption' uit 1984 over, waarin staat dat deze moet worden uitgevoerd om de adopties uit 1959 en 1968 te legaliseren. A stelt dat de twee kinderen in 1974 bij hem zijn komen wonen. Enkele jaren nadien werden zij in Pakistan uithuizig. A is na 1980 niet meer in Pakistan geweest. Kinderbijslag wordt vanaf 1978 geweigerd. A stelt beroep in tegen de weigering.

De RvB 's-Gravenhage (26 juni 1984) is van mening dat het antwoord op de vraag of de kinderen als eigen kinderen kunnen worden aangemerkt afhankelijk is van de omstandigheden van het geval, waarbij met name van belang is of de vereisten voor, en de rechtsgevolgen van zulk een adoptie naar vreemd recht met die van adoptie naar Nederlands recht zijn gelijk te stellen. Reeds nu de RvA onweersproken heeft gesteld dat de kinderen tot het huishouden van de ouders behoren zijn de Pakistaanse adoptievereisten niet met de Nederlandse adoptievoorwaarden te vergelijken. De kinderen kunnen niet als eigen kinderen worden aangemerkt. Ook worden zij niet als pleegkinderen aangemerkt omdat zij niet als eigen kinderen door A worden onderhouden en opgevoed. De RvB verklaart het beroep van A ongegrond. A stelt hoger beroep in.

De CRvB stelt het antwoord op de vraag of de kinderen als eigen kinderen zijn aan te merken van dezelfde voorwaarden afhankelijk als de RvB. De CRvB acht

een adoptie naar Pakistaans recht niet aangetoond reeds omdat de beschikbare gegevens onderling niet overeenstemmen. Ook al zou een rechtsgeldige adoptie hebben plaatsgevonden, dan nog zouden de kinderen niet zijn aan te merken als eigen kinderen nu de adoptiefouder niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gezinsband met de natuurlijke ouders is verbroken. Met betrekking tot het antwoord op de vraag of de kinderen als pleegkinderen in de zin van de AKW zijn te beschouwen, neemt de Raad de overwegingen van de RvB over. Aan de opvoedingseis is niet voldaan.

De CRvB bevestigt de uitspraak van de RvB.

Toepasselijke Nederlandse wetgeving

Art. 7 lid 1 AKW (vanaf 1 januari 1980):

'De verzekerde heeft overeenkomstig de bepalingen van deze wet recht op kinderbijslag voor zijn eigen en aangehuwde kinderen en pleegkinderen, die

- a. jonger zijn dan 16 jaar en tot het huishouden behoren;
- b. jonger zijn dan 16 jaar, tot het huishouden behoren van degene met wie hij gehuwd is geweest of van degene, met wie hij gehuwd is doch van wie hij duurzaam gescheiden leeft, en die grotendeels op zijn kosten worden onderhouden;
- c. jonger dan 16 jaar zijn, niet als eigen kind, aangehuwd kind of pleegkind tot het huishouden van een ander behoren, en die in belangrijke mate op zijn kosten worden onderhouden.

(d...)

(art. 7 lid 1 AKW, vanaf 1 januari 1982)

'De verzekerde heeft overeenkomstig de bepalingen van deze wet recht op kinderbijslag voor zijn eigen en aangehuwde kinderen en pleegkinderen, die hij verzorgt dan wel onderhoudt, mits die kinderen

- a. jonger zijn dan 16 jaar en tot het huishouden behoren.
- b. jonger dan 16 jaar zijn, niet tot zijn huishouden behoren en in belangrijke mate op zijn kosten worden onderhouden.

(Onderdeel c vervalt)

(c...)

Art. 7 lid 3 (= huidig lid 7): 'Een kind wordt als pleegkind beschouwd, indien het als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed'.

Art. 8 AKW: 'Onze Minister kan bepalen in welke gevallen

- a. een kind, te wiens aanzien niet wordt voldaan aan het bepaalde in art. 7 lid 7 (voorheen lid 3), nochtans met een pleegkind wordt gelijkgesteld;
- b. een verzekerde geacht wordt met een kind, bedoeld onder a, een huishouden te vormen.

Art. 1 lid 2: Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken (d.d. 12 februari 1980)¹;

'Indien bij ontstentenis in een huishouden van één der ouders een tot dat

huishouden behorend eigen kind, aangehuwd kind of pleegkind van die ouders als verzekerde in het onderhoud van andere tot dat huishouden behorende of behoord hebbende eigen kinderen, aangehuwde kinderen of pleegkinderen van die ouders een bijdrage levert van tenminste f 25, – per kind per week, worden deze kinderen ten aanzien van die verzekerde met pleegkinderen gelijkgesteld’.

De huidige beschikking (van 24 juni 1983)² wijkt in zoverre van de beschikking van 1980 af dat slechts voor één pleegkind kinderbijslag kan worden ontvangen. De bijdrage bedraagt inmiddels f 56, – per week.

Verdragen:

– het Algemeen Verdrag inzake Sociale Zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko³ met bijbehorend Administratief Akkoord.⁴

Art. 26 van dit Verdrag bevat regels inzake het recht op kinderbijslag. Art. 29 van het Administratief Akkoord regelt de wijze van toepassing van art. 26 van het Verdrag.

– het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake Sociale Zekerheid⁵ met bijbehorend Administratief Akkoord.⁶

Art. 33 van dit Verdrag (gewijzigd met ingang van 1 mei 1983⁷) bevat regels inzake het recht op kinderbijslag voor Turkse werknemers. Art. 35 van het Administratief Akkoord bevat een uitvoeringsbepaling van art. 33 van het Verdrag.

Socio-juridische achtergronden van de betrokken moslims

Casus 1.

De onderhoudsplicht in het Marokkaans recht is geregeld in de artt. 115 t/m 132 Code de Statut Personnel et des Successions (C.S.P.S.).

Casus 2.

Het is niet ongebruikelijk dat Marokkaanse vrouwen na de huwelijksluiting intrekken bij de ouders van de echtgenoot, met wie zij vervolgens één huishouden voert.⁸

Casus 3.

Adoptie naar Turks recht is geregeld in de artt. 253 t/m 258 Turks BW. Het geadopteerde kind krijgt de familienaam van de adoptiefouder, hij wordt in principe diens erfgenaam en behoudt zijn erfrecht in zijn natuurlijke familie. De adoptiefouders nemen rechten en plichten van de ouders over (art. 257). De adoptie kan met wederzijds goedvinden worden herroepen. Zowel de geadopteerde als de adoptiefouders kunnen in bepaalde om-

standigheden opheffing van de adoptie verzoeken (art. 258).

Casus 4.

Volgens het Turks BW zijn alleen civiele huwelijken wettelijk geldig. Een uitsluitend op de islamitische manier tot stand gekomen huwelijk is ongeldig. Gezien de onbevredigende situatie, die dit, met name met het oog op de status van en gevolgen voor de uit niet geldige huwelijken geboren kinderen, oplevert zijn amnestiewetten uitgevaardigd (de laatste in 1981). Op grond van deze wetten is het mogelijk de in beginsel niet rechtsgeldige huwelijken en de hieruit geboren kinderen te laten registreren. De strafbaarheid van de islamitische huwelijksluiting vervalt en de kinderen worden vanaf hun geboorte aangemerkt als uit een geldig huwelijk geboren.

Casus 5.

Ingevolge de Muslim's Personal Law Application nr. XXXV 1937 die in beginsel op alle Pakistaanse moslims van toepassing is, kan geen rechtsgeldige adoptie plaatsvinden.⁹

In pre-islamitische tijden kwam adoptie vaak voor en creëerde verwantschap tussen adoptant en geadopteerde. Laatstgenoemde kreeg de naam van de adoptant en werd diens erfgenaam.¹⁰

In de praktijk vinden adopties ook nu nog plaats.¹¹

Nadere beschouwingen over de beslissingen

De toepasselijke regels zijn de laatste jaren regelmatig aan wijzigingen onderhevig geweest. De beslissingen worden besproken aan de hand van de regels die golden op het moment dat op een verzoek om kinderbijslag beslist werd.

Per artikel(lid) wordt aangegeven in welke uitspraak (uitspraken) zij aangevend werden, en hoe de desbetreffende rechter die regel heeft uitgelegd en toegepast. Tevens zal nagegaan worden, welke invloed islamitische opvattingen tegen de achtergrond van de toepasselijke regel, in de casus heeft gehad.

Art. 7 lid 1 AKW: aanhef (CRvB 6 maart 1984, nr. 3, p. 223 en 28 februari 1986, nr. 5, p. 234).

De verzekerde heeft onder meer recht op kinderbijslag voor *eigen* kinderen. De CRvB is, in tegenstelling tot de RvB te Zwolle, van mening dat een naar Turks recht geadopteerd kind niet als ‘eigen’ kind is aan te merken. De Raad acht in het bijzonder de volgende verschillen tussen Turks en Nederlands recht van belang:

– volgens Nederlands recht moeten aspirant-adoptiefouders het kind een jaar feitelijk verzorgd en opgevoed hebben en een van beiden moet voorgedragen over het kind zijn (art. 1:228 lid 1 sub f BW). In het Turks recht

ontbreekt dit vereiste. Een minder vergaand vereiste is gesteld in art. 256 Turks BW. Uit de casus blijkt overigens dat adoptiefouders het kind niet een jaar feitelijk verzorgd en opgevoed hebben.

– volgens Nederlands recht verliest een kind door adoptie zijn erfrecht in zijn natuurlijke familie (art. 1:229 lid 2 j° artt. 3:899 t/m 908 BW). In het Turks recht behoudt het kind zijn erfrecht in zijn natuurlijke familie (art. 257 Turks BW).

– volgens Nederlands recht kan alleen de geadopteerde verzoeken om herroeping van de adoptie (art. 1:23 lid 1 BW). Toewijzing is slechts mogelijk wanneer dit in het belang is van het kind (. . .) en het verzoek binnen de aangegeven tijd is ingediend, (art. 1:231 lid 2 BW).

In het Turks recht kan de adoptie te allen tijde met wederzijds goedvinden herroepen worden (art. 258 lid 1 Turks BW).

Zowel geadopteerde als adoptanten kunnen opheffing van de adoptie verzoeken (art. 258 lid 2 Turks BW). Toewijzing geschiedt in het eerste geval als daarvoor een ernstige reden is; in het tweede geval wanneer een recht om het kind te onterven bestaat.

(N.B. De Rb Rotterdam 28 februari 1983¹² erkent een in Turkije volgens Turks recht uitgesproken adoptievonnissen, waarbij zij overweegt dat het vonnis volgens de plaatselijke voorschriften is gedaan en een overeenkomstige uitwerking heeft als een Nederlands adoptievonnissen).

In het Nederlands recht worden de belangen van het kind vooropgesteld. In het Turks recht zijn de belangen van de adoptiefouders van zeer grote importantie. Aansluiting bij het islamitisch recht kan hooguit gevonden worden doordat in het Turks recht op dit punt de familiebanden met de natuurlijke familie nog enigszins intact gelaten worden.

In de uitspraak van 1986 (nr. 5, p. 234) waar het een adoptie naar Pakistaans recht betreft, wordt uitdrukkelijk bepaald dat de geadopteerde kinderen alleen dan als eigen kinderen in de zin van de AKW kunnen worden beschouwd, als de vereisten voor, en rechtsgevolgen van de adoptie naar het vreemde recht met die van adoptie naar Nederlands recht zijn gelijk te stellen. De CRvB is van mening dat dit in casu niet het geval is, reeds omdat de verbreking van de gezinsband met de natuurlijke ouders niet aanvaardbaar is gemaakt (vgl. art. 1:227 lid 2 BW).

Art. 7 lid 1 sub a t/m c (CRvB 24 december 1984, nr. 4, p. 234).

De Raad komt tot het oordeel dat een kind geboren uit een in Turkije islamitisch gesloten huwelijk niet kan worden aangemerkt als 'eigen' kind voor wie recht op kinderbijslag bestaat.

Over de vraag of het kind dat in ieder geval een natuurlijk kind van verzekerde is een 'eigen' kind is laat de CRvB zich niet uit. De Raad is van oordeel dat, nu moet worden aangenomen dat naar Turks recht het huwelijk niet geldig is, en in de Turkse wetgeving voor van de wet afwijkende zeden

en gewoonten geen plaats is, ook in Nederland aan het huwelijk geen rechtsgevolg toekomt. Nu moeder met kind in Turkije een huishouden vormt valt het kind voor wie de bijstand aangevraagd wordt niet binnen de categorieën die in lid 1 zijn opgesomd. De Raad baseert zijn oordeel ondermeer op een verklaring van de Adjunct Consul Generaal van Turkije inhoudende dat alleen een burgerlijk huwelijk rechtsgeldig is; religieuze huwelijken kunnen enige wettige waarde hebben als zijnde een 'belofte tot een huwelijk'.

Het is hier op zijn plaats te wijzen op de zgn. amnestiewetten. Op grond hiervan kunnen religieuze huwelijken en de daaruit geboren kinderen geregistreerd worden met als gevolg dat de huwelijken geldig worden en de kinderen als 'ehelichen' kinderen worden aangemerkt.¹³ Hieruit blijkt dat de Turkse wetgeving zich genooddaakt heeft gezien rekening te houden met bepaalde in Turkije bestaande islamitische gewoonten en gebruiken.

Overigens zij vermeld dat de RvS¹⁴ van mening was dat een Turkse man die in Turkije enkel religieus gehuwd was met een Turkse vrouw, uit welke relatie een kind was geboren, geacht werd met hen een eigen *gezin* te vormen.

Art. 7 lid 3 (huidig lid 7) (CRvB 2 februari 1977, nr. 1, p. 232).

Wanneer het kind voor wie kinderbijslag aangevraagd wordt geen eigen kind, aangehuwd kind of pleegkind voor wie recht op kinderbijslag bestaat is, kan nagegaan worden of het als pleegkind dient te worden beschouwd. Van belang is dat verzekerde het kind onderhoudt en opvoedt. In de uitspraken van de CRvB 12 februari 1977 (nr. 1, p. 232) en 28 februari 1986 (nr. 5, p. 234) wordt het kind dat bij de moeder in Marokko woont respectievelijk zij, die in Pakistaan uithuizig is, en met wie verzekerde slechts sporadisch contact heeft, niet geacht door hem te worden opgevoed. In de uitspraken van de CRvB 24 december 1984 (nr. 4, p. 234) en 6 maart 1984 (nr. 3, p. 233), waar de kinderen verblijven in Turkije, worden deze laatste geacht niet tot het huishouden van verzekerde te behoren. Van een eventuele gelijkstelling met pleegkinderen is geen sprake. Uit de drie uitspraken zou men kunnen afleiden dat een kind dat in het buitenland verblijft, en niet een kind zoals bedoeld in art. 7 lid 1 is, behoudens bijzondere gevallen, niet als pleegkind kan worden beschouwd. Aan het vereiste dat de aanvrager hier te lande zijn kind opvoedt wordt dan veelal niet voldaan.

Art. 1 lid 2 Beschikking van 12-2-1980

In de uitspraak van de CRvB 13 juli 1982 (nr. 2, p. 232) is de vraag behandeld of een hier te lande verblijvende man, behoort tot het huishouden van zijn vader in Marokko, waar de vader, broers en zusters, echtgenote en kind samenwonen. Zowel de RvB en CRvB beantwoorden de vraag 'in het bijzonder gelet op de familieverhoudingen in Marokko' bevestigend. De

RvB interpreteert het begrip 'huishouding' naar Marokkaanse maatstaven, aangezien zij van mening is dat de situatie niet kan worden beoordeeld naar Nederlandse maatstaven. Zij heeft hiertoe de mogelijkheid nu de wet niet aangeeft wat onder huishouden moet worden verstaan. De Raad geeft niet aan waardoor deze maatstaven worden bepaald (bijv. wetgeving, religie of cultuur).

In een beslissing van de CRvB 15 januari 1980¹⁵ woont betrokkene met zijn echtgenote en kinderen in Nederland en vraagt kinderbijslag aan ten behoeve van zijn broers en zusters verblijvende in Marokko in een huishouden waarvan de vader geen deel meer uitmaakt. De CRvB overweegt dat uit de beschikking (d.d. 3 januari 1963)¹⁶ niet als eis valt af te leiden dat de onderhoudende broer of zuster eveneens tot vorenbedoeld huishouden zou moeten behoren. Ook de geschiedenis van de totstandkoming van art. 8 AKW geeft daartoe geen aanleiding. Noch (een der) partijen noch de beslissende instantie beroepen zich op een uitleg van het begrip 'huishouden' naar Marokkaanse maatstaven. Tevens wordt geen blijk gegeven van feiten of omstandigheden die erop (kunnen) wijzen dat naar Marokkaanse opvattingen, ondanks het bestaan van een morele verzorgingsplicht van de man jegens zijn broers en zussen, sprake zou zijn van één huishouden.

Met de derde casus *vergelijkbaar geval*

- CRvB 10 januari 1984, RSV 1984, 71 (zie p. 246)
(‘eigen kind’ in de AWW)

Noten

1. Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken 12 februari 1980, nr. 55824.
2. Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 24 juni 1983, nr. 52304, Stcrt 1983, 124; inwerkingtreding 1 juli 1983.
3. Algemeen Verdrag inzake Sociale Zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko. Rabat 14 februari 1972, Trb 1972, 34.
4. Administratief Akkoord met betrekking tot de wijze van toepassing van het op 14 februari 1972 te Rabat ondertekende Algemeen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko inzake Sociale Zekerheid, Trb 1973, 130.
5. Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake Sociale Zekerheid. Ankara 5 april 1966, Trb 1966, 155.
6. Administratief Akkoord met betrekking tot de wijze van toepassing van het op 5 april 1966 te Ankara ondertekende Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake Sociale Zekerheid, Trb 1968, 23.
7. Verdrag houdende wijziging van het Verdrag van 5 april 1966 tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake Sociale Zekerheid, 4 september 1980, Trb 1980, 164.
8. Marokko-map. Uitgave van het Nederlands Centrum voor Buitenlanders, in samenwerking met Novib, 1977, p. 30.
9. Bergmann-Ferid, VII, Pakistan, m.n. p. 23.
10. L. Milliot, Introduction à l'étude du droit musulman, Paris 1953, p. 395/396.

11. K. Hodkinson, Muslim Family Law: a source book, London 1984, p. 109.
12. NIPT 1984, 250, zie p. 104.
13. Zie: T. Ansay, Ein neues Sondergesetz (18 september 1981) für die Familie in der Türkei, StAZ 1982, p. 70/71 (Vertaling: B.J. Blijker, HPS 1982, p. 42/43).
14. RvS 19 februari 1981, RV 1981, 52. Bespreking onder 'vreemdelingenbeleid en huwelijkssluiting (p. 163)'.
15. RSV 1980, 137.
16. Besluit van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid d.d. 3 januari 1963, Stcrt 1963, nr. 6.
De tekst van art. 1 lid 1 luidde destijds: 'Indien bij ontstentenis in een huishouden van een der ouders of van beide ouders een eigen kind, een aangehuwd kind of een pleegkind van die ouders onderscheidelijk als verzekerde, als werknemer of als zelfstandige in het onderhoud van andere tot dat huishouden behoren of behoord hebbende eigen kinderen, aangehuwde kinderen of pleegkinderen van die ouders een bijdrage levert van tenminste f 22, – per kind per week, worden deze kinderen ten aanzien van die verzekerde, die werknemer of die zelfstandige gelijkgesteld met pleegkinderen, een en ander voor zover niet reeds een andere verzekerde, een andere werknemer of een andere zelfstandige voor die kinderen recht heeft op kinderbijslag'.
De verplichte bijdrage bedraagt inmiddels f 56, – per kind per week. (Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, zie noot 2).